

MERIDIA I.

FELVONT VITORLÁK

V. K. BELLONE

V. K. BELLONE

FELVONT
VITORLÁK

MERIDIA I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2017

RAMAL VÉGIGTEKINTETT A TÜKÖRERDŐN – ott várt rá, akit meg kellett ölnie.

Levette az arca elé kötött kendőt, mely elnehezült a be-leragadt szemcséktől. Mélyet sóhajtott, élvezte, hogy végre tisztán lélegezhet. Indulni készült, bár szinte sajnálta, hogy elcsitult a homokvihar. Akár a tomboló szélben is szívesebben várakozott volna, ha cserébe elodázhathja a kivégzést. Zsibbadó lábbal, a tevéjére támaszkodva állt fel. Az állat felmordult gazdája érintésére, megrázta fejét, majd felegyenesedett. Ramal kísérete is nyeregbe szállt.

A dűnék oldalán csak lassan ereszkedhettek le az ősök szent emlékművéhez. Egy kisebb oázis méretű körben, egymástól karnyújtásnyira óriási tükrök meredtek az ég felé, és szemkápráztatóan csillogtak a napfényben. Felületük olyan sima volt, hogy még a finom homok sem telepedett meg rajtuk, a közeli falu felszentelt lakói, az őrzők mégis mindennap bejárták az emlékhelyet, és kifényesítették a tükröket.

Ahogy elállt a homokvihar, most is megjelentek. Kezükben lusztábban járt a nedves gyapjú, amikor Ramal elhaladt mellettük, de néhány futó pillantásnál többet nem áldoztak rá. Jobban érdekelte őket, mikor ér a faluba a következő karaván, ami alamizsnát hoz nekik.

Régen zarándokok seregétől volt hangos a völgy, de manapság egyre kevesebb felajánlás érkezett. Ramal keserűn mosolygott az őrzők napcserezett arcára. Nem kellene itt maradniuk, bármelyik oázis befogadná őket. Nyelvük feldagadt, hasuk felpuffadt bordáik alatt, mégis inkább szomjan haltak volna, semmint elköltözzenek. A törzs komolyan vette a szent kötelességét, hiszen egyebük, amit igazán sajátjuknak nevezhetnének, nem volt.

Annak ellenére, hogy már senki sem tudta, miért építették az ősök a Tükörerdőt, a rendben tartásának felelőssége nemzedékről nemzedékre öröklődött. Csak a szent bölcsek őriztek homályos legendákat arról, hogyan ejti fogva a nap sugarait a középén magasodó torony, de hogy miért, azon folyvást vitáztak. Mégis ki akarná összegyűjteni a fényt, ha a nap úgymint minden hajnalon felkel?

Ramal elfintorodott.

Pont Jamel mesélt neki először a Tükörerdőről. Az öregember imádkozta a régi történeteket...

Ramal megrázta a fejét. Nem akart emlékezni Jamel mosolyára. *Észre kellett volna vennem.* A törzsfőnök egyre komorabb tekintettel nézett rá a tanácskozásokon, mégis egy kecskepásztor fiú suttogása kellett ahhoz, hogy Ramal megtudja, lázadás készül.

Tegnap hajnalban rajtaütöttek az áruló törzsfőnök sátrán, a testőrök többségét az első roham alatt levágták. Jamel azonban leg-hűségesebb embereivel együtt kicsúszott a markából. Fél napon át üldözte, a sivatag mélyén könnyen elveszíthette volna a nyomát. Ramal még sosem örült annyira rossz időnek, mint most, hogy a tomboló homokvihar elvágta a férfi menekülési útját.

A lázadók a tükrök között kerestek menedéket a szél ellen, az üldözők pedig szétváltak, és azonnal bekerítették az ősi emlékhelyet. Bár a bevonulással Ramalnak is meg kellett várnia, míg elül a vihar, Jamel már nem juthatott ki élve, és ezt ő is nagyon jól tudta.

Várni fog ránk. Csak ne ránts on kardot...

Amint erre gondolt, Ramal megállította tevéjét, és felnézett a toronyra, melynek csúcsa szikrázott a tükrök összegyűjtött fényétől.

Megfájdult tőle a szeme, de nem érdekelte. Szerette ezt a látványt, számára ez volt a sivatag jelképe: fenséges és fájón szép. Ironikus, hogy az ősi béke emlékhelyén kell elsőnek halálos ítéletet mondania. Egy ember vére épp elég, nem akart az összes lázadóval végezni. De ha ellenállnak, nem lesz más választása.

A Tükörrerdőben négy széles, egyenes út vezetett a középpont-hoz.

Jamel is ott lesz.

A torony örökké zárt kapujához közeledve valóban előtűnt az esküszegő szálegyenes, büszke alakja. Vörös törzsfői köpenyét viselte, hosszú, ősz szakállába piros szalagot font. Emberei köré gyűltek, de nem rendeződtek harci alakzatba, fegyvereiket halomba gyűjtötték. Látszott, hogy szívesen a szablyákért rohannának, de Jamel szelíden intett a mozgolódóknak.

Nekik nem kell részt venniük ebben, helyeselt Ramal. Én sosem leszek olyan, mint az apám. Az ítélet csak a vezetőt sújtsa.

– Hódolj a Sivatag Ura, az elűzött nép választott előljárója előtt! – szólította fel az esküszegőt Ramal kíséretének egyik tagja.

– Hát itt vagy, fiatalúr – mosolyodott el Jamel.

– Ítélni jöttem – jelentette ki Ramal. Figyelmeztette magát, hogy csak egy törvényszegővel beszél, nem többel. *Nem többel.*

A lázadó csak biccentett. Ráncos arcán nyoma sem látszott félelemnek.

– Jamel, a Napgyíkok törzséből, halld a vádat! Megszegted hűségküddet, és tiltásom ellenére merényletet terveztl vendégem, Meridia királya ellen, hogy háborúba taszítsd népünket. – Ramal mélyen az idős férfi szemébe nézett, amikor kimondta a hagyományos szavakat. Azt kívánta, bár félreértés lenne az egész.

– Ki árult el? A kis Kartal? Pénzt kért, vagy megkínóztad?

– Esküszegő vagy, a fiú a kötelességét teljesítette.

– Nem én vagyok az áruló, hanem te. Szégyent hoztál apád nevére. – Az öreg törzsfőnök szavai Ramal szívébe martak, de nem mutathatott gyengeséget. Az emberei előtt soha.

– Szólj hát az utolsó vallomás jogán! A ki nem ejtett szavakat örökre elnémítja a sír – mondta kényszerített szertartásossággal az előljáró.

– Miért hódol a sakál egy kutya előtt, ha épp ereje teljében van? – kiáltotta Jamel. Nem őhozzá szólt, hanem a körülöttük lévő katonákhoz, akik halála után is elviszik a hírt. – Apád összefogta a törzseket, a sereged le tudja győzni Meridiát! Te mégis rablógyilkosok ivadékaihoz törleszkedsz, köpve őseink emlékére? – Elhallgatott, majd az utolsó szavakat ismét szelíden mondta, akár régen, amikor tanítójaként egy nehéz leckét próbált Ramal fejébe verni. – Hát semmit sem tanultál tőlem?

– Csak ennyit kívántál mondani? – kérdezte Ramal.

Nem akart válaszolni Jamel szónoklatára, jól tudta, ők ketten már rég elszalasztották a vita idejét.

– Sajnálom – suttozta, hogy csak Jamel hallhassa.

– Valaha büszke voltam rád, fiam.

– Esküszéged büntetése penge általi halál.

Ramal nem akarta lefogatni az öreget, mint egy közönséges haramiát, úgy érezte, annál méltóbb halált érdemel. Ő maga végez vele, tisztességes küzdelemben.

Ramal kis, kerek pajzsot szíjazott bal kézfejére, és megmarkolta hegyes hosszútörét; így nemcsak hárítani, hanem döfni is tudott. Jobbjával előhúzta díszes markolatú szablyáját. Szívesebben használt volna két kardot, de ez volt a hagyományos felszerelés, amit minden szabad férfi magánál hordott – nem akarta, hogy bárki is azt mondhassa, csak azért győzte le ellenfelét, mert nem a régi szokások szerint párbajoztak.

– Ha esküszéssel vádolsz, hát add ki a parancsot, hogy karóba húzzanak! Vagy ahhoz már gyáva vagy? – mondta büszkén Jamel.

Hálátlan bolond! Ramal idegesen dobbantott egyet a lábával.

– Az apám emlékét sértené, ha a vérrel és vízzel fogadott testvére kevesebb becsülettel lépne a szellemek közé, mint egy veszett sakál. Majd az ősök előtt felelsz bűneidért. Harcolj!

Jamel felvette a fegyvereit.

Ramal ellenfele minden apró mozdulatára figyelt, akár egy homoki vipera a skorpióra. Félretette aggályait, többé nem az embert látta maga előtt, csak egy megoldandó problémát.

Jamel nem rontott rá, mint egy sarokba szorított állat, annál okosabb volt. Pajzsát mellkasa előtt tartotta, készen a védekezésre, de arra is, hogy törével megsebesítse Ramal fegyvertartó kezét. Közben alacsonyan támadásra lendítette a szablyáját. Az előljáró bal lábára célzott. Túl régi trükk volt ez a sikerhez.

Ramal úgy tett, mintha bedőlné a cselnek, aztán egy csuklómozdulattal megváltoztatta az irányt, és egyenesen ellenfele arca felé suhintott. Amíg az öregember látóterét lefoglalta a penge, Ramal a pajzsot tartó kezével erősen ellökte Jamel szablyáját, majd villámgyorsan elütötte a törét is, kibillentve őt az egyensúlyából.

A törzsfőnök egy tűnő pillanatra védtelen maradt, ez pedig épp elég volt Ramalnak. Egyetlen határozott mozdulattal elvágta Jamel torkát – csapás, ellencsapás... Hosszan nézte, ahogyan a kiontott vért beissza a homok.

Gyomra görcsbe rándult, egy pillanatra lehunyta a szemét, majd felsóhajtott.

– A sivatag homokja őrizze lelkedet – suttogta, miközben kulcsából vizet locsolt a vérre. *Vizet a véért, életet az életért.* Egy teljes napig nem fog inni, nehogy üldözze a halott átka.

– Indulás! – adta ki a parancsot. Mihamarabb találkoznia kellett a meridiai királlyal, nem akarta vesztegetni az időt. A testet majd eltakarítják az őrzők.

– De uram, az esküszegő társai...

– Engedjétek el őket! Választott urukat szolgálták, de immár szabadok. Én nem büntetem a hűséget – mondta a lázadók szemébe nézve. Mielőtt felült a tevéjére, még hozzátette: – Ha a meridiai karaván közelébe jönnek, végezzetek velük! És a családjukkal is.

ELSŐ RÉSZ

ANAHITA EGYEDÜL ÁLLT A VASTORONY TETEJÉN, szürke köpenyét fázósan húzta össze magán. Az egész helyet ellepte a rozstda, csak a csúcsdíz meredezett az ég felé fémes csillogással. Rejtély, hogy annak anyagán miért nem fogott az idő.

Ide kizárólag ő jöhetett fel, csak neki volt joga letekinteni Meridia városára és a hegyek mögött elterülő szent földre. Ahogy a papok mondták, csupán a főpapnő nézheti a világot az Istennő szemén át.

Badarság. Mintha a tenger istennőjét érdekelné az emberek jelentéktelen élete, vagy épp a sivár és elhagyatott szent kert.

Anahita szája félmosolyra húzódott. Mindig is nevetségesnek találta „kert” jelzővel illetni az egyház birtokában levő földeket, amelyeken lapos fémmedencék sorakoztak szorosan egymás mellett. A mindig simára fényesített fémlapok tükörként verték vissza a nap sugarait, de víz sosem csillogott bennük, és a közelükben még a sivatagi gyomok sem tudtak megélni. Anahita előbb nevezte volna elátkozott földnek, semmint „isteni kertnek”.

A szent birtokra csak a Vastoronytól vezetett út. A torony volt az egyház székhelye, a Nagy Hegység egyetlen völgyébe épült – apró tűnek látszott csupán a hegycsúcsok között. Ez a hegység volt a Tengeristennő birodalmának határa, természetes falként védte a mögötte elterülő gazdag földeket. A csúcsokat senki, még a sivatag vad törzsei sem tudták megmászni.

Anahitát előntötte a harag, amint a fosztogató barbár csürhére gondolt. Elfordult inkább a kiégett pusztaságtól, és végigtekintett a hegy lábánál elterülő városon.

A fehérre meszelt házak lapos tetejét sekély vízgyűjtő medencék festették halványkékre, a kövezett utcákon hangyákként nyüzsögtek az emberek. A lánynak hiányzott a város forgataga – amióta főpapnővé avatták, csak az egyházi szertartások idejére hagyhatta el a Vastorony környékét. Ha megjelenne a főutcán, csak akadályozná a közembereket, hiszen mindenkinek hódolnia kellene előtte. Nem mintha különösebben félnék a hatalmát – Anahita pontosan tudta, hogy a városiak számára ő nem több, mint a szent kamra falára festett alakok vagy épp a világitótorony ősi rézharangja. *Élő szobor.*

Tekintetével követte a kereskedők színes kocsijait egészen a kikötőig, ahonnan a büszke vitorlások elindultak a tenger végtelenjébe; mélyen beszívta a sós, frissítő illatot, melyet felé sodort a szél.

Elképzelte, hogy ugyanez a szellő simogatja Espadon arcát, és hívogatja, repíti vissza hozzá Meridiába. Ha a galamb célba ér, biztosan hazajön.

Nélküle minden magányosabbnak és ridegebbnek tűnt. Haza kell jönnie, itt van rá szükség. Nincs az a legendás kincs, ami miatt megérné távol maradnia, a népe és a szerelme is hazavárja.

Anahita letérdelt, és imádkozni kezdett.

Kislánykora óta kívülről kellett tudnia a szent iratok verseit, az énekeket és imákat, és mindeddig sohasem kételkedett bennük. Most azonban furcsán, hamisan csengtek a fohászok.

Nem arról volt szó, hogy ne hinne a Tengeristennő létezésében. Ő küldi a monszunesőt, biztosítja a nyugodt vízi utakat és a bőséges halrajokat. De mennyire törődik az emberekkel, Meridia népével?

Talán csak olyanok vagyunk neki, mint egy apró hullám a tengeren. Mi eltűnünk, a föld megmarad, és a monszun ugyanúgy megérkezik.

Ha kicsit is törődne a néppel, hogy hagyhatná, hogy gúnyt űzzenek belőle, hogy semmibe vegyék a szent szokásokat?

Azt is hagyta, hogy az apám trónra kerüljön – fintorodott el Anahita.

Az öreg csalt a Tengeristennő Versenyén, mindenki tudta. De ahogy az lenni szokott, hiába tud valamit mindenki, ha senki sem akarja vagy tudja bizonyítani.

Az apja most végleg hátat fordított mindennek, ami a tanítá-sokban áll, lepaktált a sivatagiakkal. A barbárok csak félemberek, démonok, akiket a hegyeken túl kellene tartani, nem hatalomhoz juttatni. Walrus ezzel nemcsak Meridia népét árulta el, hanem személyesen őt is.

Mintha a gondolataira válaszolna, kúrtszó harsant a pusztaság felől. Akár egy sivatagi vihar, óriási porfelleg közeledett – ügető te-vék nyoma. Az apja végre visszatér, és talán a barbár előljáró is vele együtt érkezik.

Nem maradt vesztegetni való ideje.

A Vastorony tetejéről a lakrészébe rohant, ahol szolgálóleányai várták.

Némán teljesítették parancsait. Forró vizet hoztak a konyháról, és fürgén levetkőztették, majd alaposan lemosták Anahitát. A lány összeszorította fogát, hogy ne mutasson gyengeséget.

Hét éve még egészen másképp képzelte el a jövőjét. A kezét oda-ígérték Espadonnak, már az eljegyzési vacsorát is megülték. Ha az anyja még élne... Ha az apja nem nyerte volna meg a Tengeristennő Versenyét... Anahita gyomra összeszorult.

„Ha” – értelmetlen gondolat. Csak egy valóság van: Walrus trón-ra lépett, és felajánlotta őt az egyháznak. Főpapnői rangra emel-te, hogy a mindenkori Tenger Bajnoka hitvese legyen. Espadonnak kell elnyernie a címet, és vele a trónt...

Ebben reménykedhetett, ezért tűrt mindent – ha már elvették a szabadságát, Espadonnal fog együtt uralkodni. Senki mással.

Mivel a főpapnőn egyetlen apró hiba sem lehetett, ezért a szol-gálók habkövel tetőtől talpig átsúrolták meztelen testét, míg rózsaszínű nem lett, majd meghintették halcsontból őrlt fehér porral. A sápadtság a nemesség és tisztaság jelképe volt, és a főpapnőnek

tükröznie kellett az Istennő megjelenését is, akinek bőre puha és gyöngyházfényű, akár a tajték, szeme az öblök türkize, haja pedig maga az óceán végtelen kékje.

A lány hullámos, barna tincseire kékkőporral színezett paróka került, szemhéját türkiz festékkal kenték be, testére fehér ruhát adtak. Karjára csatolták a szent Tengerkígyót, amelynek zafírkőből készült a szeme, pikkelyei apró igazgyöngyökből. Anahita lábára magasított talpú szandált szíjaztak, amelyet eltakart hosszú ruhája. A magasabb termet méltóságot sugallt. Hetekig kellett gyakorolnia, míg végül természetesen mozgott benne. *A szobrok sosem panaszkodnak kisebesedett lábujjakról és sajtó derékről.*

Amikor elkészült, már a toronyból is lehetett hallani az egyre közeledő kürtszót. Kíséretével lement a lépcsőn, a nagykapuhoz vonult, és leült az előkészített trónusra.

Kislánykora óta lenyűgözőnek tartotta a kapunyitást. A városajtó mindkét szárnyánál húsz-húsz erős férfi feszült neki egy óriási fémrúdnak, meghajtva az első fogaskereket, amely aztán megmozdított egy nagyobbat és így tovább, egészen addig, míg a nehéz falkapu lassan nyíltni kezdett.

A szárnyak két kőtorony körül fordultak el, melyek kémlelőnyílásaiban nyílhegyek csillogtak – a kapu íjászaik voltak Meridia felszentelt őrei. A városajtót főleg csak ünnepekkor nyitották ki, amikor a papok vezetésével a hívek elzarándokolhattak a szent kertbe. Olyankor a legdaliásabb férfiak álltak a toronybeli posztra, ma azonban válogatott íjászok öltötték magukra a díszegyenruhát.

A tevéken utazó csapat lépésben közeledett, nehogy az üdvözlési ceremóniát beszennezzék a felszálló porral.

Az apja vállas, kissé köpcös alkata élesen elütött a belsőföldiek szikárságától. Walrus láthatóan nem élvezte, hogy egy tevére kell bíznia magát, bizonytalanul ingott a nyeregben. Kissé le is maradt, ami sérthette az önérzetét.

A menetet egy sötét bőrű, aranyozott köpenyt viselő férfi vezette. Fejét egyszerű, fehér kendő fedte, oldalán kard függött. Fél fejfel

alacsonyabbnak tűnt az embereinél, ám a meridiai férfiak között még így is magasnak számított volna.

Bizonyára ő Ramal.

Amint pár lépés távolságba értek, a barbárok könnyedén leszökentek a tevéikről. Egyenesen álltak, várták, hogy a vezér előrelépjen. Egyedül Walrus szenvedett még a nyeregben, a teve idegesen rángatta fejét ide-oda.

Ramal szája egy pillanatra gúnyos mosolyra húzódott, majd arcvonásai újra kifejezéstelenné merevedtek. Ő maga ment segíteni a királynak.

Amikor apja és Ramal Anahita elé álltak, a lány végigmérte őket. Egymás mellett a két férfi még visszataszítóbbnak tűnt.

A sivatagi barbárok mind szakállt növesztettek, egyesek még fonatokkal és gyöngyökkel is díszítették a magukét. Ramalé rövidebb, nyírt fazonú volt, de Anahitának még így is szokatlan. A meridiai férfiak rendszerint csupasza borotválták állukat, még az apjéhez hasonló, hosszú bajusz is ritkának és ódivatúnak számított.

Walrus gömbölyded arca kipirult a megerőltető út miatt, vizenyős malacszeme tompán fénylett. Fújtatva és rőfögve kapkodott levegőért, cserepes ajkán egy csepp nyál csillogott. Ramal ezzel szemben egy pusztai keselyűre emlékeztette a lányt. Mélyen ülő szeme sötétén csillogott vastag, fekete szemöldöke alatt. Keskeny arca kisé előreugró, szögletes állban végződött, a hosszú, horgas orr alatti pengevékony száj pedig mosolya ellenére is szigorú hatást keltett. Anahita inkább látta méltóságteljesnek, semmint jóképűnek.

Nem épp az az arc, amit egy asszony a férjének kívánna.

– Tiszteletem Meridia úrnőjének, kinek szépsége vetekszik a Tengeristennőével – hajolt meg mélyen Ramal.

Anahita meglepetten bámult rá.

Hirtelen elfeledte az előre begyakorolt gőgös, szertartásos üdvözlőbeszédet. Arra számított, a barbár durván és fennhéjázón viselkedik majd, vagy legfeljebb apja utasítására betanulja és kellenül felmondja a hagyományos szavakat. Ehelyett a férfi Meridia

úrnőjének szólította, ezzel mintegy elismerve az egyházi hatalom felsőbbségét a királyéval szemben.

Ugyanakkor azzal, hogy a Tengeristennőt összehasonlította egy halandóval, még ha az a főpapnő is, komoly szentségtörést követett el. De hogyan is büntethetné meg Anahita a sértés miatt, amikor azt bókként adta elő?

– Üdvözöllek a tenger országában, Ramal, a sivatag fia – mondta Anahita kissé remegő hangon. Előre eldöntötte, hogy nem fogja a férfit rangján nevezni, amíg nem kényszerül rá. Ez biztonságot és fensőbbbségérzetet adott neki, amitől önbizalma is visszatért. Im már kifogástalan hangnemben folytatta – Emeld fel fejedet, hadd lássam arcodat!

A barbár lassan kiegyenesedett, miközben Anahita felállt a trónusról. Ez már a hagyományos szertartás része volt.

A lány lesétált az emelvényről, odalépett hozzá, és a szemébe nézett – áldotta a magasított szandálját, amiért szeme egy vonalban lehetett a férfiéval –, aztán háromszor megkerülte az előljárót. Némán Ramal kardjára mutatott, melyet a vezér – és erre összes alattvalója is – azonnal leoldott és a földre helyezett, hogy a templomi szolgák párnázott ládikákba gyűjthessék őket. A főpapnő jelenlétében a királyon kívül senki sem viselhetett kardot.

Anahitának csak most tűnt fel, hogy a többi férfival ellentétben Ramal nem a bal, hanem a jobb oldalán hordta a pengét.

– Kövess, hogy bemutatthassalak úrnőmnek! – intett Anahita, majd hátat fordított az előljárónak, és apró léptekkel elindult lefelé a hegyi úton.

– Hazámban egyetlen dolog, hogy egy hajadon kíséret nélkül sétáljon. Hadd ajánljam fel a karomat! – termett a lány mellett Ramal.

Anahita zavartan nézett rá. Legszívesebben felkiáltott volna, hogy „*Hozzám ne érv! Bánom is én, mi a szokás a mocskos barbárok között!*”.

Ezt azonban nem tehette meg. A politikai helyzet így is elég kényes volt, de ha egy sértés miatt háború törne ki, az katasztrófa lenne.

A lehető legcivilizáltabban akarta elrendezni a helyzetet, és a kereskedelmi kapcsolatok megromlása nélkül visszaküldeni Ramalt a sivatagba, ahová való. Kétségbeesett haraggal nézett az apjára, de úgy tűnt, Walrus ugyanannyira meglepett és tanácstalan. *Bolond ez a barbár, vagy csupán ennyire arcátlan?*

– Félek, ez igazságtalanság lenne a többi hölgygel szemben – mutatott a szolgálólányaira Anahita, miközben kétségbeesetten igyekezett kiigyalni valami ügyesebb kifogást.

Mindenképpen mondania kell valamit, az emberek nem láthatják meg, hogy a sivatagi előjáróba karolva sétál. Talán rávehetné az apját, hogy jöjjön ő az oldalán az idegen helyett, csakhogy az apjával karöltve megjeleni sem az egyértelmű ellenállást mutatná, amit valójában üzeni akar a népnek.

– Őket szívesen kísérik az embereim – vigyorgott rá Ramal.

Nincs mit tenni – gondolta Anahita –, *két rossz közül válasszunk, ami kevésbé fáj.*

– Elismerem néped bölcsességét, ám ez esetben talán illőbb lenne, ha a Tengeristennő elé atyám, az ő választott Bajnoka kísérne el – intett apja felé, aki rögtön ott termett, és kárörvendő mosollyal az arcán felé nyújtotta karját. *Hogy örül magának a vén fark!*

Anahita a lefelé vezető úton végig Walrust figyelte. Biztosra vette, hogy az apja tervezte ki az egészet. *Még egy barbár sem lehet buzdítás nélkül ilyen faragatlan!*

Megváltás volt számára, amikor végre a saját hordszékébe ülhetett, és a függönyökkel kizárhatta a világot. Sajnos ez nem tartott sokáig, a tengerpart közelében újra ki kellett szállnia, és apja mellett lépdelnie.

Itt már sok közember is bámulta őket, igaz, az éberen figyelő, sorfalat álló városőrség senkit sem engedett túl közel. A városlakók meghajoltak, amikor a király elhaladt előttük, de amint pár lépéssel

eltávolodtak, Anahita hallotta, hogy összesúgnak a hátuk mögött. Tarkója viszkedett, nehezen állta meg, hogy ne tekintsen hátra.

Amikor a barbárok is megérkeztek, az emberek közelebb húzódtak egymáshoz, és ujjal mutogattak rájuk. A tömeg halk mormogását gyermeksírás hangja törte meg. A fiúcska száját gyorsan befogta az anyja, majd ölbe vette a csöppséget, és ringatva csitította. Anahita sajnálta a gyermeket. Kiskorában őt is sokszor riogatták azzal, hogy ha rosszalkodik, elragadja a barbárkirály. Most a „barbárkirály”, a sivatagok csúf és szőrös ura kilépett a dajkamesékből, és a főutcán menetelt.

Anahita hiába igyekezett minél kifejezéstelenebb arcot vágni, nem sikerült elnyomni az érzéseit. Amint a partra értek, eltolta magától Walrus kezét.

A vízbe lépett. Egészen addig gázolt a tengerbe, míg a hullámok a derekát nyaldosták, és ruhája úgy lebegett körülötte, mint a sós-vízi liliom szirmai. Imádta ezt az érzést, még ebben a szörnyű helyzetben is megnyugodott tőle.

– Jöjj, sivatag fia, Ramal a szentséges Tengeristennő karjaiba, hogy az ölelésével fiává fogadjon! – nyújtotta kezét az előljáró felé. Később a többi barbárral egyszerű szerzetesek teszik ugyanezt, Ramal azonban a sivatag elismert uralkodójaként megillette a jog, hogy maga a főpapnő mutassa be a tengernek.

Az előljáró szó nélkül csatlakozott Anahitához a vízben, és hagyta neki, hogy fejét pár pillanatra a hullámok alá nyomja. Anahita egy kicsivel tovább is ott tartotta, mint azt szokás, de ez csak a legfigyelmebb szemlélőnek tűnhetett volna fel.

A GYENGE SZELLŐ NEM KELTETT HULLÁMOKAT, még arra sem volt elég, hogy hűsítse az embert. Kame meggörnyedt a láda súlya alatt, amelyet a pallón a szent világítótorony ajtajához cipelt. Ez volt az utolsó adag, a többi matróz már rég az árnyékban kockázott.

Kame leroskadt a láda tetejére, letépte fejről a tengervízzel átítattott kendőt, hogy arcáról letörölgesse a verejtéket. A lecsepegő sós lé összekeveredett a mellkasán összegyűlt izzadsággal, és átáztat-ta durva vászonmellényét. Vágyakozón nézett az árnyékra, de nem akart csatlakozni a többiekhez. Szentségtörésnek érezte, hogy ezen a helyen zajonganak.

Az egész szigetet az ősök építették. A márványsimára csiszolt, sűrke kőtalapzatot tíz vastag oszlop tartotta a víz felett. Egyik sarkában valaha ősi templom lehetett: a lapos tetejű épület nagy része rég a tengerbe hullott, maradványaiból fémből font kötelek nyújtóztak a hullámok felé. A világítótoronyt már a nagy háború után, Szent Niuhi uralkodása idején építették a meridiaiak, de Kame úgy hallotta, a vázát annak is egy ősi fémtorony adta. Az ifjú kezével tartott árnyékot a szeme fölé, úgy kémlelte a csúcs mögött úszó bárányfelhőket.

Váratlanul apró, de egyre növekvő pont tűnt fel az égen. Kame kíváncsian figyelte, ahogy alakot ölt. Egy galamb volt. Kettőt körözött a sziget felett, aztán beröppent a világítótorony legfelső ablakán. Kame azonnal felpattant, és bekopogott a torony ajtaján.

– Mi a probléma? – dugta ki fejét a zarándokhely remetéje.

– Egy galamb... – zihált Kame. Csak most érezte, mennyire kiszáradt a torka a hőségben.

– Galamb? Köszönöm őket, többre nem is számítottam – mutatott háta mögé a szerzetes, ahol azok a ketrecek álltak, melyeket nemrég hoztak neki Meridiából.

– A torony tetején – mutatott felfele a matróz. – Azt hiszem, üzenetet hozott.

A remete fakó szeme elkerekedett, homlokán elmélyültek a ráncok, ahogy felvonta szemöldökét.

– Biztos vagy benne, hogy nem csak egy eltévedt sirály pihent meg itt?

– Tisztelettel, képes vagyok megkülönböztetni egy galambot és egy sirályt.

– Gyere be – intett a szerzetes. – Segíts felvinni a ketreceket!

Kame végigmérte az öregembert. Szürke csuháján több volt a folt és varrás, mint az eredeti anyag, cipőt nem hordott. Szakálla ritkult, úgy festett, mintha folyton tépkedné. A matróz bizonytalanul sandított a torony belsejébe, ahol a padlót halcsontok, tépett papírok és poros könyvek lepték el. Nem szívesen ment be oda.

– Mióta iderendeltek, egyetlen levelem sem érkezett – mondta a szerzetes. – Na, mire vársz, fiam? Nem harapok.

Kame nyelt egy nagyot, és belépett a terembe. Felkapott két ketrecet, a bennük ülő galambok felháborodottan búgtak.

– A többiek azt mondták, ne beszélj velem, mert bolond vagyok, igaz? – kuncogott az öreg, miközben óvatosan felemelte az utolsó ketrecet, hogy ne ébressze fel a benne szundikáló madarat.

Kame először tagadni akart, de aztán feléledt a kíváncsisága. Hallani szerette volna, a szerzetes valóban olyan hihetetlen történeteket mesél-e, mint azt a matrózok híresztelték.

– Azt beszélük, mindenkit riogatsz, ne menjen a Zátony közelébe, mert arra tanyázik a halak királya, aki egész bárkákat nyel el. Meg azt is, hogy az ősök a csillagok között sétáltak.

– Valóban – bólintott a szerzetes, és megindult felfele a torony csigalépcsőjén. Kame követte. – A hallal vigyázzatok, ilyenkor eléggé ideges, azt hiszem, ivási időszaka lehet. Ami pedig az ősöket illeti... Még két forduló, és mutatok valamit.

Kame alig figyelt rá, tekintetét a lépcső falából elő-előbukkanó vasrudak vonzották. Aztán, talán épp két forduló után, egy kis pihenőre értek. Egy falra szegelt, megsárgult pergamenen tintarajz terpeszkedett, a tengerkéek vonalak még most is nedvesen csillogtak és orrfacsaró bűzt árasztottak.

– Festőművész vagy? – kérdezte Kame, de a szerzetes megrázta a fejét.

– A leomlott épületrészben találtam egy ládában néhány ősi könyvvel együtt. Próbáltam helyrehozni, de a vonalak nagy része megfakult. Szerencsére a leírások alapján ki tudtam pótolni.

– De mi ez? – bámult Kame a rajzra.

Felismerte rajta a szigetet, bár az eredeti épület más volt, mint azt képzelte – messze a víz fölé nyúlt, és háromszögben végződött. A világítótorony is hiányzott, a helyén egy keskenyebb vasszerkezet állt, amelynek lángok nyaldosták az alapját. A szigetnél épp egy különös hajó kötött ki. A rajz aránytalan lehetett, mert a hajó nagyobbak tűnt, mint maga a sziget, a tatja egészen a fedélzet közepéig ért, és ami még hihetlenebb, egyetlen árbóc sem volt rajta.

– A vitorlákat még nem festetted rá? – fordult a szerzeteshez, de az felnevetett.

– Az ősök hajóit nem a szél repítette a vízen, hanem a napsugár.

– A nap...?

– De nem ez az igazi csoda. Mondd, mit látsz? – bökött a karcsú toronyra a pap.

– Egy kigyulladt tornyot. Ezért kellett újjáépíteni?

– Dehogy! Az egy égcsónak. Az ősök úgy használták, ahogy mi a galambokat: üzenetet vittek a csillagoknak.

Kame elmosolyodott. Az öreg talán tényleg bolondságokat beszélt, de csodás bolondságokat. Az ifjú szerette volna hinni, hogy a mesék valaha mégis igazak voltak. Vajon ő mit kérdezne a csillagoktól? Végig ezen gondolkozott, amíg megmászta a maradék lépcsőfokokat. A csúcson kis terem várta őket, melynek fala teli volt ketrecekkel. Mindegyiken egy-egy rég elfeledett címer díszlett.

– Zárd be a galambokat, és adj nekik enni! – utasította a szerzetes Kamét.

– De melyikbe? – mutatott az ifjú a címerek sorára.

– Mindegy. Innen már csak az egyházhoz repül galamb – válaszolt az öreg, miközben letérdelt az újonnan érkezett madárhoz. Tenyerébe zárta, becézgette, miközben leoldotta róla a tekercset. – Királyi pecsét. Minden meridiai hajó... – mormolta, aztán odanyújtotta Kaménak. – Vidd a kapitánynak! Ez nem egyházi dolog lesz.

Az ifjú tétován vette át a levelet. Mégis ki keresné Espadon kapitányt? Ha jobb szelet kapnak, már rég elhagyták volna a

világítótornyot, és egyébként sem tervezték, hogy pár napnál tovább rostokolnak itt. Megnézte a címezést: „*Minden meridiai hajó kapitánya számára, azonnali olvasásra. Vastorony, udvari galambházból, Walrus király uralkodásának hetedik esztendejében, Szélelő havában.*”

– Mire vársz? Mozgás! – hessegette el a szerzetes.

Kame megiramodott lefelé a lépcsőn. A képnél megtorpant, hüvelykujját végighúzta a nedves tintán, mintha így a bőrébe itathatná az emléket, aztán futott tovább.

Espadon kapitány a kis kabinablaknál állt, gondolataiba merülve bámulta a tengert.

A több heti hajóút ellenére is idegennek érezte a kabint. A megbízáshoz az uralkodói flotta építettett számára hajót, és nem használhatta a saját embereit, hanem a királyi matrózok közül kellett csapatot toboroznia. Erre az őrült küldetésre pedig senki sem vállalkozott szívesen. Nem hibáztatta őket, amikor először hallotta a parancsot, ő is azt hitte, tréfa az egész. A Nagy Zátonyon lehetetlen átkelni. Ez az első lecke, amit a kapitányok megtanulnak.

Őt mégis arra utasították, hogy keljen útra a mesék ösvényein, találja meg a várost, amelynek nevét csak a legendák őrzik, és hozzon el egy ősi ereklyét. Ha bárki más veti fel az ötletet, kineveti és továbbáll, de a király parancsa szent.

Zavarodottan és dühösen sietett ki a trónteremből, majdnem fellökte az ajtóban várakozó öreg papot.

– Espadon kapitány! Beszélhetnénk? – szólította meg a csuhás. – A királyi küldetéséről van szó.

– Az nem küldetés, hanem halálos ítélet! – kiáltott fel, ám rögtön meg is bánta kifakadását. – Elnézést szent testvér, én...

– Megértem. Ezért kell beszélünk. De nem itt.

– Sajnálom, most nem alkalmas – került ki az öregembert Espadon. Minél messzebb akart lenni a királyi udvartól.

A pap azonban utánanyúlt, és elkapta a csuklóját.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Espadon felháborodottan próbált elhúzódni, de szeme megakadt az öregember kézfejére égetett billogon. A vörös heg tökéletes mása volt az egyház címerének, a saját farkába harapó Tengerkígyónak.

– Egy partramosott – suttogta áhítattal Espadon. Szíve elcsendesedett, égető haragja elillant.

– Nos, igen – mosolygott a pap, de bal kezét visszahúzta és elrejtette köpenye redőjébe. – Hajlandó vagy velem jönni? – mutatott a szerzetesi szárny felé.

Espadon sosem hitte, hogy beléphet oda. A nemesifjából felszentelt papokat bárki látogathatta, a partramosottak azonban külön világban éltek, és a legtöbb sosem hagyta el az egyház csarnokait. Lesütött szemmel követte az öregembert.

– Milyen érzés meghalni? – bukott ki belőle a kérdés.

– Azt senki sem tudja – nevetett a pap. – De te valójában arra vagy kíváncsi, hogyan lettem partramosott.

– Nem akartam tiszteletlen lenni – mentegetőzött Espadon, de az öregember csak legyintett.

– Hogyan lesz bárki partramosottá? Egy hajóbaleset, egy vihar... Gyerek voltam még. Amikor kiemeltek a hullámok közül, nem lélegeztem. De az Anyának más tervei voltak.

– Megmentett.

– Nem. Amikor a tengervíz a tüdőmbé hasított, a régi énem elenyészett. Új életet kaptam. Egy életet, amellyel az Istennőnek tartozom, a belém égetett jel mindennap emlékeztet rá. Tudom, néha milyen nehéz és fájdalmas szolgálni az Anyát. Pontosan ezért hoztalak ide – tárt ki egy vaspántokkal megerősített ajtót.

A szerzetesi cellát egyszerű, de kényelmes bútorokkal rendezték be. Egy ágy, alatta láda, egy kis faasztal és két szék a kandalló mellett, mindössze ennyi volt. A pap helytel kínálta Espadont, majd maga is letelepedett.

– Mielőtt belekezdünk, hadd mutakozzam be. A nevem Stratus, talán már hallottál rólam.